

rede ikke længe, inden han fandt Anledning til at paaberaabe sig, at det ikke var af egen Drift, og at det ikke var, fordi Ministeriet ikke kunde udføre sin Gjerning, at det var fratruddt, men at det var, fordi Kongen vilde det saa. Der var ogsaa Andre, som ikke betragtede Kongen med saa meget blide Dine. Jeg skal tillade mig, i det Haab, at den ærede Formand ikke har Noget derimod, da ogsaa den ærede Forespørger har oplæst Noget, der stod i et Blad, at oplæse et Par Linier af en af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (J. A. Hansen), Formanden for den daværende „Distriktens Folkeforening“, forfattet Skrivelse, der blev sendt rundt til Medlemmerne, og som jeg var med til at underskrive. Der staar i denne Skrivelse: „Derpaa sendte Kongen det Monrabske Ministerium bort, og et Ministerium kom til Roret, som er Friheden og Nationaliteten imod, med en Conseilspræsident, der tidligere har deltaget i Udstedelsen af den ulovlige Forordning af 26de Juli 1854 og 1852 gav Rigsdagen et Løfte, som han senere var med at bryde.“ Saaledes betragtedes dette Ministerium; og vilde det saa ikke være et forunderligt Spilfægteri, om man mente, at den forrige Conseilspræsident skulde bære Ansvar for dette Ministeriums Dannelse? Derfor fastholder jeg, at det havde været det Rigtigste, om Conseilspræsidenten var mødt her og havde oplæst det kongelige Budskab, der saa vilde være kommen i Rigsdagsstribenden, thi da vilde det have været det Samme som det, der skete i 1864, da den daværende Indenrigsminister oplæste en Skrivelse, som han udtrykkelig bemærkede, at han af Kongen var bemyndiget til at oplæse for Rigsraadet. Jeg kan derfor ikke se, at der i dette Dieblit er saa stor Fare for, at det konstitutionelle Princip skal blive brudt, saaledes som man udmaler det, thi det staar for mig saaledes, at hvad der er sket, er det Samme som det, der skete i 1864, og at vi siden den Tid ikke have lidt Skade paa det konstitutionelle Princip. Jeg kan derfor ikke være med til at stemme for den foreslaaede Dagsorden, som skal udtale en Misbilligelse af dette Skridt.

Justitsministeren: Da jeg saae den Forespørgsel anmeldt, som er bleven fremsat idag, negter jeg ikke, at det var mig noget vanskeligt egentlig at fatte Meningen deraf. Da den Haandskrivelse, hvorom Spørgsmaalet dreier sig, findes i Ministerialtidenden, der jo særlig udgives under Justitsministerens Ansvar, betragtede jeg tilbørlig Forespørgselen som henvendt til mig, og jeg tænkte allerede paa at forlyne mig med Dplysninger, som kunde gjøre det klart, at det var ganske naturligt, at den allerhøieste Haandskrivelse havde fundet sin Plads i Ministerialtidenden. Det forekom mig, at Spørgsmaalet, om Ministeriet vedkjender sig Ansvar for Offentliggjørelsen,

var ligesaa besynderlig, som hvis man noget Dieblit kunde undre sig over, at Offentliggjørelsen af et saadant Aftystykke var sket netop i Ministerialtidenden. Det synes imidlertid, som om det ikke er denne Side af Sagen, man særlig lægger Vægt paa; men da jeg dog har nævnt den, vil jeg dog, for at maaske dette Spørgsmaal med det Samme kan være fjernet fra Diskussionen, minde om, hvad der staar i Loven af 25de Juni 1870 angaaende Indholdet af Ministerialtidenden. Jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at der ikke blot i § 6 ganske i Almindelighed er givet vedkommende Ministerium Ret til at bestemme, at Ministerialtidenden skal optage saadanne Dplysninger og Meddelelser, hvis Offentliggjørelse findes hensigtsmæssig, men at der i den umiddelbart foregaaende Paragraf, nemlig § 5, er givet nærmere Regler for, hvad der skal anses at høre ind under Ministerialtidenden. Og det siges da der, at der i Ministerialtidenden skal optages i Reglen de administrative, kongelige eller ministerielle Befalinger af almindeligere Karakter, saa og de Resolutioner og Tilkjendegivelser, vedkommende enkelte Tilfælde, der kunne have almindelig Interesse. Man vil formentlig ikke benegte, at her er Spørgsmaal om en kongelig Tilkjendegivelse vedkommende et enkelt Tilfælde, og det vilde forundre mig særdeles meget, hvis Noget skulde have den Mening, at denne Tilkjendegivelse ikke havde en almindelig Interesse. Det har jo imidlertid vist sig, at Forespørgselsens Hensigt har været at danne Indledningen til en motiveret Dagsorden. Man kunde fristes til at spørge, hvad Hensigten da er med dette Forslag til en motiveret Dagsorden, hvad Meningen egentlig er dermed, og for saa vidt et æret Medlem har talt i stærke og dristige Ord, som det nu efterhaanden synes at skulle blive Skik og Sæd i det danske Folkething, om, at der ikke var Mening i Ministeriets Udtalelse til Hans Majestæt Kongen af 22de December, kunde man ganske sikkert fristes til at retorikvere en saadan Udtalelse ved at spørge med Forundring: Hvad er egentlig Meningen med hele dette Forslag til en motiveret Dagsorden? At det, der er passeret, er kommet, jeg vil ikke sige uventet, men i alt Fald mindre behagelig overraskende for dem, der havde ønsket, at Tilkjendegivelsen skulde gaa i en modfat Retning af den, hvort den i Virkeligheden er gaaet; kan naturligvis ikke forbause mig; ei heller er jeg saa ubekjendt med, hvorledes efterhaanden Forholdene have udviklet sig til at blive parlamentarisk Skik og Sædvane i Folkethinget, at jeg vel maatte være fattet paa, at i samme Grad, man var utilfreds og misfornøjet, i samme Grad vilde man søge at finde Leilighed til at give denne Utilfredshed og Misfornøielse Lust i stærke Udtalelser. Men den ærede Interpellant, eller Odspræker for de ærede Interpellanter, kan dog neppe for alvor tro paa, at hans og andres stærke Udtalelser i Virkeligheden